AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2006. május 3. *

A T-439/04. sz. ügyben,

az **Eurohypo AG** (székhelye: Eschborn [Németország], képviselik: M. Kloth és C. Rohnke ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: A. von Mühlendahl és J. Weberndörfer, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának (az R 829/2002-4. sz. ügyben) 2004. augusztus 6-án az EUROHYPO szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozásával kapcsolatban hozott határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: német.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czúcz O. bírák,
hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. november 5-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. február 23-án benyújtott válaszbeadványra,

a 2005. október 26-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A Deutsche Hypothekenbank Frankfurt-Hamburg AG, későbbi nevén: Eurohypo AG 2002. április 30-án a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az EUROHYPO szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba tartozó szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, a következő leírással:

„pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás, pénzügyi elemzés, beruházások, biztosítás".

4 2002. augusztus 30-i határozatával az elbíráló a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint 7. cikkének (2) bekezdése alapján elutasította a bejelentést.

5 2002. szeptember 30-án a felperes fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozata ellen, és fellebbezését a 2002. december 30-án benyújtott beadványában indokolta.

6 2004. augusztus 6-i határozatával (a továbbiakban: a megtámadott határozat) a negyedik fellebbezési tanács részben helyt adott a fellebbezésnek, és az elbíráló határozatának a „pénzügyi elemzés, beruházások, biztosítás" szolgáltatásokra vonatkozó részét hatályon kívül helyezte. A 36. osztályba tartozó többi szolgáltatás, nevezetesen a „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás" tekintetében viszont elutasította a fellebbezést. Lényegét tekintve a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy az EUROHYPO szómegjelölés ez utóbbi szolgáltatások tekintetében a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontja értelmében leíró jellegű. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy ez mindenképpen érvényes a német nyelvű országokra, és hogy a 40/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében ez elegendő az oltalom meg-

tagadásának indokolására. Ezenfelül úgy vélte, hogy az „euro" és a „hypo" alkotóelem a fent említett öt szolgáltatás sajátosságainak közvetlen jelöléseként is értelmezhető, és hogy a két alkotóelem egyetlen szón belüli összekapcsolása nem teszi a védjegyet kevésbé leíró jellegűvé.

A felek kérelmei

7 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot abban a részében, amelyben az elutasította a fellebbezését;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

8 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

9 A felperes a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondatára, illetve ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított két jogalapra hivatkozik.

Az 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdése első mondatának megsértésére alapított, első jogalapról

A felek érvei

10 A felperes szerint a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondata, amely úgy rendelkezik, hogy „a Hivatal [OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja", azt jelenti, hogy a tények vizsgálatának kellően alaposnak kell lennie ahhoz, hogy az OHIM biztonsággal meg tudja állapítani, hogy a 40/94 rendelet 7. cikkében foglalt okok akadályát képezik-e a védjegy lajstromozásának. Az OHIM-nak e téren nincs diszkrecionális jogköre, és a lajstromozásról szóló határozat származtatott hatáskörből következik. Így tehát amikor nem állnak fenn kizáró okok, a bejelentőnek joga van a lajstromozáshoz, abból a tényből kifolyólag, hogy a szellemi tulajdonjog, amelynek a védjegyjog a részét képezi, a 2000. december 7-én Nizzában kikiáltott Európai Unió Alapjogi Chartája (HL C 364., 1. o., a továbbiakban: a charta) 17. cikkének (2) bekezdése által elismert alapvető jogok közé tartozik.

11 A felperes szerint jelen esetben a fellebbezési tanács kizárólag a bejelentett védjegy két alkotóelemének, az „euro"-nak és a „hypo"-nak a fogalmából indult ki, és e vizsgálat nem volt kimerítő jellegű, ezáltal nem tette lehetővé az EUROHYPO szómegjelölésnek a közönség általi észlelésének helyes értékelését.

12 A felperes szerint ráadásul a megtámadott határozat a szétválasztott „euro" és „hypo" alkotóelemekkel kapcsolatos megállapításokra korlátozódott, az „eurohypo" megjelölés egészének leíró jellegére vonatkozóan azonban semmiféle ténymegállapítást nem tartalmazott. A felperes szerint ha a fellebbezési tanács keresést végzett volna az interneten, akkor megállapíthatta volna, hogy e kifejezés egésze mint leíró jellegű megjelölés nem fordul elő, illetve, hogy e megnevezés összes előfordulása az ő cégére utal. Annak bizonyítása érdekében, hogy ezt a megjelölést nem a szóban forgó

pénzügyi szolgáltatások leírásaként használják, kereseti kérelmének mellékleteként a felperes az interneten fellelhető, az „eurohypo" kifejezésre vonatkozó 10 000 találatból benyújtotta az első 100 találatot.

13 A felperes szerint az OHIM egyébként sem állapíthatta volna meg azt, hogy az érintett közönség az EUROHYPO védjegyet nem származási jelölésként értelmezi.

14 Az OHIM szerint a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondata egyáltalán nem részletezi, hogy a tények vizsgálatakor milyen módon kell eljárni. Szóvédjegyek esetében az OHIM-nak a kifejezésnek a közönség vagy a közönség azon részének felfogása szerinti szokásos értelmét kell figyelembe vennie, amelyiket a védjegy megcélozza; azonban nem szükséges alaposabb vizsgálatot végezni arra vonatkozóan, hogy a védjegy lajstromozhatósága a szóban forgó kifejezés szokásos értelmezése alapján kizárható-e. Az OHIM szerint itt egyértelműen ez a helyzet.

15 Az OHIM szerint ráadásul a chartából eredő szellemi tulajdonjog nem korlátlan jog, és a 40/94 rendelet 7. cikkében felsorolt lajstromozást kizáró okok e jog korlátait képezik.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

16 A felperes tulajdonképpen azt állítja, hogy a megtámadott határozat sérti a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondatát, amelynek értelmében „a Hivatal [OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja", mivel a fellebbezési tanács által végzett vizsgálat nem volt kimerítő jellegű.

17 Az ítélkezési gyakorlat szerint a védjegyek terén az illetékes hatóság által végzett vizsgálatnak szigorúnak és teljes körűnek kell lennie annak elkerülése érdekében, hogy a védjegyeket ne lehessen jogszerűtlenül lajstromoztatni. Ahogyan arról már a Bíróság korábban határozott, a jogbiztonság és a hatékony ügyintézés érdekében biztosítani kell, hogy ne kerüljön sor azon védjegyek lajstromozására, amelyek használata bíróság előtt sikeresen megtámadható (a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) kapcsán lásd a Bíróság C-104/01. sz. Libertel-ügyben 2003. május 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-3793. o.] 59. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

18 A 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondata ugyanakkor nem fejti ki részletesen, hogy az OHIM-nak milyen módon kell eljárnia a tények vizsgálatakor.

19 Egyébként valamely megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozhatóságát kizárólag a vonatkozó közösségi jogszabályoknak a közösségi bíróságok által történő értelmezése alapján lehet vizsgálni. Ebből adódóan, határozatának meghozatalánál elegendő, ha a fellebbezési tanács a leíró jelleg kritériumát az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően értelmezve alkalmazza, anélkül, hogy indokolását bizonyítékokkal kellene alátámasztania (az Elsőfokú Bíróság T-289/02. sz., Telepharmacy Solutions kontra OHIM (TELEPHARMACY SOLUTIONS) ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2851. o.] 54. pontja, valamint a T-19/04. sz., Metso Paper Automation kontra OHIM (PAPERLAB) ügyben 2005. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2383. o.] 34. pontja).

20 Jelen esetben a fellebbezési tanács a német fogyasztó szemszögéből elemezte az „euro" és a „hypo" alkotóelem jelentését, valamint az „eurohypo" szóösszetétel esetleges jelentéseit (a megtámadott határozat 13–16. pontja). A további keresésekre való hivatkozások – mint az internetes honlapokon végzett keresés eredményeinek leírása – hiánya a megtámadott határozat indokolásában nem elegendő annak megállapításához, hogy a fellebbezési tanács a szóban forgó kifejezés érintett közönség általi értelmezésének helyébe a saját értelmezését helyettesítette be. Az a tény, hogy a fellebbezési tanács kellőképpen meggyőzőnek találta az „euro" és a

„hypo" alkotóelem, valamint az „eurohypo" kifejezés leíró jellegét ahhoz, hogy a lajstromozás megtagadása mellett döntsön, illetve, hogy nem végzett további keresést, nem ellentétes a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondatával.

21 Ezenkívül, ami a szellemi tulajdonjog alapvető jellemzőjét illeti – ahogyan az a felperes szerint a charta 17. cikkének (2) bekezdéséből következik, amely kimondja, hogy „a szellemi tulajdon oltalom alatt áll" —, elegendő megjegyezni, hogy ez a jog nem korlátlan, és hogy a közösségi védjegy különösen a 40/94 rendeletnek a – 7. és 8. cikkel együtt olvasott – 4. cikkében foglalt korlátozások alá tartozik.

22 Egyébként a felperes által a kereset mellékletében előterjesztett internetes keresés eredményeit illetően emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróságnak nem az a feladata, hogy az első alkalommal eléje terjesztett bizonyítékok fényében újravizsgálja a ténybeli körülményeket. Ugyanis az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett azon ténybeli elemeket, amelyeket az OHIM előtti eljárás valamely szakaszában korábban nem terjesztettek elő, nem lehet figyelembe venni (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-237/01. sz., Alcon kontra OHIM – Dr. Robert Winzer Pharma [BSS] ügyben 2003. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-411. o.] 61. és 62. pontját, amely ítéletet a Bíróság a C-192/03. P. sz., Alcon kontra OHIM ügyben 2004. október 5-én hozott végzésével [EBHT 2004., I-8993. o.] megerősített; lásd továbbá az Elsőfokú Bíróság T-128/01. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [Calandre] ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-701. o.] 18. pontját; a T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN) ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 67. pontját; a T-85/02. sz., Díaz kontra OHIM – Granjas Castelló [CASTILLO] ügyben 2003. november 4-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4835. o.] 46. pontját, valamint a T-57/03. sz., SPAG kontra OHIM – Dann és Backer [HOOLIGAN] ügyben 2005. február 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., II-287. o.] 20. pontját).

23 Végül a felperes azon érvei, amelyek az érintett közönségnek az EUROHYPO szómegjelölés leíró vagy megkülönböztető jellegével kapcsolatos véleményének a fellebbezési tanács által végzett értékelésére vonatkoznak, a megtámadott határozat indokolásának megalapozottsága ellen irányulnak. Ezért azokat a második jogalap vizsgálatának keretében indokolt elemezni.

24 Az előzőekben kifejtettek egészéből következően az első jogalapot el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított, második jogalapról

A felek érvei

25 Bevezetésként a felperes megjegyzi, hogy a fellebbezési tanács az elutasító határozatot kizárólag a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapította.

26 A felperes szerint a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy az „euro" és a „hypo" alkotóelem az európai pénznemmel és a „Hypothek" (jelzálog) szóval kapcsolatos gondolatokat ébreszthet, azonban nem vette figyelembe e két alkotóelem további lehetséges jelentéseit. Így tehát az „euro" szó nemcsak az Európai Unió pénznemére utalhat, hanem az „Európa" szó rövidítése is lehet, ahogyan például az „Eurofighter" nevű repülő vagy a felperes egyik cége, az „Eurohypo Europäische Hypothekenbank der Deutschen Bank AG" elnevezésében. A „hypo" alkotóelem nem feltétlenül a „Hypothek" szóhoz kötődik, hanem – ahogyan azt a német „Hypothese" (feltevés), „Hypotenuse" (átfogó), „Hypochonder" (hipochonder), illetve „Hypozentrum" (hipocentrum) szó is tanúsítja – a görög nyelvből származik. Egyébként a valamely vagyontárgyat terhelő dologi teher leggyakrabban használt alakzata a „Grundschuld" (dologi teher) szó lenne. A „hypo" rövidítés nem megszokott a német közönség számára, ellentétben más rövidítésekkel, mint például a „Discothek" (diszkó) helyett használt „Disco", illetve az az „Automobil" (személygépkocsi) helyett használt „Auto".

27 A felperes ezenkívül azt állítja, hogy az EUROHYPO szómegjelölés egészében vizsgálva nem képezi azoknak a szolgáltatásoknak a leírását, amelyek tekintetében a lajstromozást megtagadták. Véleménye szerint az EUROHYPO kifejezés a német nyelvben nem használatos általános jelleggel a pénzügyi szolgáltatások leírására; a 12. pontban említett internetes keresés pedig e szó leíró értelemben való használatának szokatlan jellegét bizonyítja.

28 A Bíróság C-383/99 P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítéletében (EBHT 2001., I-6251. o.) (a továbbiakban: BABY-DRY ügyben hozott ítélet) lefektetett elvek szerinte teljes egészében alkalmazhatók a jelen ügyben, mivel az „eurohypo" kifejezés „kitalált szó", és nem a szóban forgó pénzügyi szolgáltatások szokásos megnevezése. Ezenkívül az „euro" és a „hypo" alkotóelemek között nincs kötőjel, ami szerinte a két elem – igen egyedi szóösszetételt eredményező – grafikai összeolvadását hangsúlyozza.

29 A felperes szerint az a tény, hogy a „hypo" alkotóelemet számos más bank használja a cégnevében, annak a jele, hogy a „hypo" elemet tartalmazó szóösszetételek szerepe a kereskedelmi származás jelölése, különösen a szóban forgó pénzügyi szolgáltatások területén. Ezért az EUROHYPO szómegjelölés szerinte alkalmas arra, hogy a szolgáltatások kereskedelmi származásának jelöléseként legyen értelmezhető.

30 A felperes kiemeli még, hogy annak értékelésénél, hogy valamely védjegy rendelkezik-e megkülönböztető képességgel, indokolt megvizsgálni annak használatát. Az EUROHYPO megjelölésnek a szóban forgó szolgáltatások területén történő intenzív használata és a médiában való erőteljes jelenléte miatt az érintett közönség hozzá van szokva e megjelölés használatához, amely így megszerezte a védjegyként történő lajstromozáshoz megkövetelt megkülönböztető képességet. Az „eurohypo" kifejezés intenzív használatának illusztrálására a felperes keresetének mellékleteként – a fenti 12. pontban említett iratokon kívül – benyújtotta a munkacsoportjának tevékenységéről szóló 2003. évi jelentést, a jelzálogbankokra vonatkozó jelentést, valamint az internetes honlapjáról származó tájékoztató adatokat.

31 A felperes szerint az EUROHYPO szómegjelölés lajstromozhatóságát erősíti meg a 03932/2002-es sz. svájci EUROHYPO szóvédjegy lajstromozása, valamint a 638974-es lajstromszámú nemzetközi EUROHYPO szóvédjegy lajstromozása is, amelynek oltalma Németországra, Ausztriára és Svájcra terjed ki, ami megfelel a teljes német nyelvterületnek.

32 Az OHIM szerint a fellebbezési tanács az EUROHYPO védjegy bejelentésének a szóban forgó szolgáltatások tekintetében történő elutasítását helyesen alapította a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjának rendelkezéseire, mivel a megtámadott határozat e két rendelkezést kifejezetten megemlíti, és mivel azok alkalmazása tartalmukból is következik. A felperes egyébként keresetében külön tárgyalja a két elutasítási okot.

33 Az OHIM szerint a közönség az „euro" alkotóelemet úgy érzékeli, mint az Európai Unió pénznemét, ez az elem ezért leíró jellegű, még akkor is, ha annak az „Európa" értelmet tulajdonítjuk, mivel ez utóbbi esetben annak a területnek a jelölésére szolgálna, ahol a szolgáltatásokat nyújtják. Ugyanígy, a „hypo" alkotóelemet a közönség úgy érzékeli, mint a „Hypothek" (jelzálog) szó rövidítését. A „hypo" alkotóelem összes többi, a felperes által előterjesztett jelentése irreleváns, mivel azok nem hozhatók kapcsolatba az érintett pénzügyi szolgáltatásokkal. Az „euro" és a „hypo" kifejezések felperes által állított többértelműségének szintén nincs jelentősége.

34 Annak bizonyítására, hogy a „hypo" alkotóelem gyakran használt rövidítés, válaszbeadványának mellékletében az OHIM benyújtotta az interneten végzett keresés eredményeit, amelyek elfogadhatóak, mivel a felperes – tekintettel a megtámadott határozatban szereplő megállapításokra – már rendelkezett a határozat megértéséhez és a határozat jogszerűségének az Elsőfokú Bíróság előtti megtámadhatóságához szükséges összes megfelelő információval (az Elsőfokú Bíróság T-173/00. sz., KWS Saat kontra OHIM [narancsszín árnyalata] ügyben 2002. október 9-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3843. o.] 56. és azt követő pontjai, valamint a T-216/02. sz., Fieldturf kontra OHIM [LOOKS LIKE GRASS... FEELS LIKE GRASS... PLAYS LIKE GRASS] ügyben 2004. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1023. o.] 41. pontja).

35 Az OHIM szerint a fellebbezési tanács így helyesen állapította meg azt, hogy a két alkotóelem – az „euro" és a „hypo" – összekapcsolása nem teszi a kifejezést kevésbé leíró jellegűvé. Szerinte az összetétel az átlagos fogyasztó számára – az érintett szolgáltatásokkal kapcsolatban – az európai monetáris övezet pénznemében folyósított finanszírozásra vagy jelzálogkölcsönnel kapcsolatos ügyintézésre vonatkozó ajánlatot fog jelenteni.

36 Az OHIM egyébként pontosítja, hogy a BABY-DRY ügyben hozott ítélet tényállása meglehetősen eltérő volt a jelen ügyétől, mivel abban az esetben a szavak szokatlan jellegű összekapcsolásáról volt szó. Ezzel szemben szerinte az „euro" előtagot tartalmazó védjegyek bejelentési kérelmeivel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatnak különös jelentősége van, és megerősíti az OHIM azon gyakorlatát, amely az „euro" alkotóelemet leíró jellegűnek, és nem megkülönböztető jellegűnek tekinti (az Elsőfokú Bíróság T-359/99. sz., DKV kontra OHIM [EuroHealth] ügyben 2001. június 7-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1645. o.] 27. pontja).

37 Az OHIM emlékeztet arra, hogy az a szómegjelölés, amelyik a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja értelmében áruk vagy szolgáltatások jellemzőit írja le, ebből adódóan szükségszerűen nem alkalmas a megkülönböztetésre ezen áruk és szolgáltatások vonatkozásában ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében (a TELEPHARMACY SOLUTIONS ügyben hozott ítélet [hivatkozás a 19. pontban] 24. pontja).

38 Ami a védjegy megkülönböztető képességét illeti, az OHIM szerint az EUROHYPO megjelölés egészében véve nem alkalmas arra, hogy az érintett közönség számára a felperes szolgáltatásait megkülönböztesse mások szolgáltatásaitól, mert e megjelölés olyan közönséges szóösszetétel, amely két leíró jellegű megjelölésből áll, és nem rendelkezik fantáziabeli többlettel.

39 A védjegy intenzív használatát illetően az OHIM megjegyzi, hogy amennyiben a felperes így akarja érvényesíteni a 40/94 rendelet 7. cikke (3) bekezdése értelmében vett, a használat révén megszerzett megkülönböztető képességet, akkor emlékeztetni kell arra, hogy erre az érvre nem hivatkozott megfelelő időben, mivel az OHIM előtti eljárás során csupán a felperes piaci pozíciójának általános megemlítésére került sor, anélkül, hogy azt bármiféle bizonyíték igazolta volna. Ezért véleménye szerint az első alkalommal a kereset benyújtásakor előterjesztett, arra vonatkozó dokumentumokat, amelyek a védjegy használatának intenzitását kívánják bizonyítani, az Elsőfokú Bíróság nem veheti figyelembe.

40 Végül, ami a korábbi, nemzeti úton lajstromozott védjegyeket illeti, az OHIM szerint a felperes ezekre sem az elbíráló, sem a fellebbezési tanács előtt nem hivatkozott. Ezenfelül az OHIM emlékeztet arra, hogy a közösségi védjegyjog önálló szabályrendszert képez, továbbá, hogy a nemzeti úton lajstromozott védjegyek csupán azt jelzik, hogy az érintett területeken nem álltak fenn lajstromozást kizáró okok.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

41 Az OHIM állításával ellentétben a megtámadott határozat 12. és azt követő pontjaiból az következik, hogy az EUROHYPO szómegjelölés védjegybejelentési kérelmét a „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás" szolgáltatások tekintetében elutasító határozat csak a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját vette figyelembe. Ugyanakkor a 13–16. pontban kifejtett elemzés, amely az elutasító határozatot alátámasztja, az EUROHYPO szómegjelölés leíró jellegére vonatkozik.

42 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésében felsorolt lajstromozást kizáró okok egymástól függetlenek, és önálló vizsgálatot igényelnek. Továbbá a fenti kizáró okok mindegyikét a mögöttük meghúzódó, adott közérdek tükrében kell értelmezni. A figyelembe vett közérdeknek a szóban forgó kizáró okok mögött meghúzódó különféle megfontolásokat kell tükröznie (lásd a Bíróság C-329/02. P. sz., SAT.1 kontra OHIM ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-8317. o.] 25. pontját és az ott idézett ítélkezési gyakorlatot).

43 Mindazonáltal egyértelmű átfedés van az említett rendelkezés b)–d) pontjaiban felsorolt kizáró okok alkalmazási területe között (lásd a fenti 19. pontban említett TELEPHARMACY SOLUTIONS ügyben hozott ítélet 23. pontját és az ott idézett ítélkezési gyakorlatot).

44 A Bíróság és az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatából következően az a szómegjelölés, amelyik a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja értelmében áruk vagy szolgáltatások jellemzőit írja le, ebből adódóan szükségszerűen nem alkalmas a megkülönböztetésre ezen áruk és szolgáltatások vonatkozásában ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében (a Bíróság C-265/00. sz., Campina Melkunie ügyben 2004. február 12-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-1699. o.] 19. pontja és a C-363/99. sz., Koninklije KPN Nederland ügyben 2004. február 12-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-1619. o.] 86. pontja; az Elsőfokú Bíróság fenti 19. pontban említett TELEPHARMACY SOLUTIONS ügyben hozott ítéletének 24. pontja).

45 Jelen esetben a megtámadott határozat jogszerűségének értékelése annak a vizsgálatát jelenti, hogy a fellebbezési tanács bizonyítani tudta-e az EUROHYPO szómegjelölés leíró jellegét a 36. osztályba tartozó „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás" szolgáltatások tekintetében. Amennyiben igen, a lajstromozás megtagadása a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának és ugyanezen rendelet c) pontjának egyidejű jogszerű alkalmazásából következik, és a megtámadott határozatot helyben kell hagyni. Ha viszont a szóban forgó megjelölés a védjegybejelentési kérelemben foglalt áruk és szolgáltatások tekintetében nem leíró jellegű, akkor meg kell vizsgálni, hogy a fellebbezési tanács hivatkozott-e egyéb okokra annak megállapításakor, hogy a bejelentett megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

46 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely megjelölés leíró jellegét egyrészről az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában, másrészről a célközönség vele kapcsolatos észlelése szempontjából kell értékelni (az Elsőfokú Bíróság T-356/00. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [CARCARD] ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1963. o.] 25. pontja).

47 Jelen esetben azok a szolgáltatások, amelyek tekintetében a lajstromozást megtagadták, mind a pénzügy területéhez kapcsolódnak, és a következő meghatározásnak felelnek meg: „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás".

48 A célközönséget illetően a fellebbezési tanács megállapította, hogy az az átlagos fogyasztókból tevődik össze. Mivel a szóban forgó pénzügyi szolgáltatások a fogyasztók összességét célozzák, ezért ezt az elemzést, amelyet egyébként a felperes sem vitat, helyben kell hagyni. Mivel a feltétlen kizáró ok csak az Európai Unióban beszélt nyelvek egyikével – nevezetesen a német nyelvvel – kapcsolatban merült fel, megjegyzendő, hogy az a célközönség, amelynek tekintetében a védjegy megkülönböztető képességét értékelni kell, a németül beszélő átlagos fogyasztókból áll.

49 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 13. pontjában a célközönség szemszögéből nézve elemezte az „euro" és a „hypo" alkotóelemek jelentését, és arra a következtetésre jutott, hogy a szóban forgó szolgáltatások tekintetében mindkét alkotóelem leíró jellegű.

50 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely szómegjelölés akkor leíró jellegű, ha a megjelölés egyik lehetséges jelentése az érintett áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjét írja le (a Bíróság C-191/01. P. sz., OHIM kontra Wrigley ügyben 2003. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-12447. o.] 32. pontja, valamint a PAPERLAB-ügyben hozott ítélet [hivatkozás a 19. pontban] 34. pontja).

51 Elsőként az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a fellebbezési tanács helyesen mutatott rá arra, hogy a pénzügyek terén az érintett közönség az „euro" alkotóelemet az Európai Unióban forgalomban lévő pénznemként és az e pénzügyi övezetet leíróként fogja fel. Ez az alkotóelem ezért legalább az egyik lehetséges jelentése szerint a szóban forgó pénzügyi szolgáltatások jellemzőjét írja le. Az a tény, hogy az „euro" alkotóelem – ahogyan azt a felperes állítja – az „Európa" szó rövidítéseként is felfogható, nincs hatással erre a következtetésre.

52 Ezenkívül a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a pénzügyi szolgáltatások terén a „hypo" alkotóelemet az átlagos fogyasztó a „Hypothek" (jelzálog) szó rövidítéseként fogja fel. E következtetést nem kérdőjelezi meg az a tény – ahogyan azt a felperes állítja –, hogy e kifejezés az orvosi szaknyelvben vagy az

ógörög nyelvben más jelentéssel is rendelkezhet. Mivel a jelzálog a pénzügyek – különösen az ingatlanok – területén klasszikus biztosíték, a fellebbezési tanács jogszerűen állapíthatta meg, hogy a „hypo" alkotóelem egyik lehetséges jelentése a német nyelvű átlagos fogyasztó számára a szóban forgó pénzügyi szolgáltatások egyik jellemzőjét jelenti. A felperes azon érve, miszerint a valamely vagyontárgyat terhelő dologi teher leggyakrabban használt alakzata a „Grundschuld" (dologi teher) szó lenne, hatástalan, mivel ez nem zárja ki azt, hogy a „hypo" alkotóelem a német nyelvű átlagos fogyasztó számára a jelzálogot idézi.

53 Ebben az összefüggésben az OHIM által válaszbeadványának mellékleteként benyújtott, az internetes keresés eredményeit tartalmazó iratokat mindenképpen elfogadhatatlannak kell nyilvánítani. Miként azt a felperes által a keresetének mellékleteként benyújtott internetes keresés eredményeivel kapcsolatban a 22. pontban kiemeltük, nem lehet figyelembe venni az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett azon ténybeli elemeket, amelyeket az OHIM előtti eljárás valamely szakaszában korábban nem terjesztettek elő. E tekintetben el kell utasítani az OHIM azon érvét, miszerint e bizonyítási elemek elfogadhatóak, mivel a felperes – a megtámadott határozatban szereplő megállapításokra tekintettel – már rendelkezett az összes, a határozat megértéséhez és a határozat jogszerűségének az Elsőfokú Bíróság előtti megtámadhatóságához szükséges információval. Az OHIM által hivatkozott, „narancssárga színárnyalat" és „LOOKS LIKE GRASS... FEELS LIKE GRASS... PLAYS LIKE GRASS"-ügyekben hozott ítéletek valójában azzal a kérdéssel voltak kapcsolatosak, hogy az a tény, hogy a fellebbezési tanács elmulasztotta tájékoztatni az egyik felet a határozatában idézett internetes keresés eredményéről, a 40/94 rendelet 73. cikkének megsértését képezi-e. Az ezekben az ítéletekben kifejtett megoldás ezért nem vehető át, mert jelen esetben az OHIM terjesztett az Elsőfokú Bíróság elé olyan bizonyítási elemeket, amelyeket a fellebbezési tanács korábban nem vett figyelembe.

54 Mivel az EUROHYPO szómegjelölés összetett szó, azt is meg kell vizsgálni, hogy az azt alkotó elemek megkülönböztető képességével kapcsolatos megállapítások az összetett szó vonatkozásában is megállják-e a helyüket. Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az olyan összetett szóból álló védjegy, amelynek alkotóelemeinek mindegyike leíró jellegű a védjegybejelentésben foglalt áruk és szolgáltatások jellemzői tekintetében, maga is leíró jellegű ezen áruk vagy szolgáltatások jellemzői tekintetében, kivéve ha a szó és az azt alkotó elemek egyszerű összessége között érzékelhető eltérés áll fenn; ez vagy úgy lehetséges, hogy az említett áruk vagy

szolgáltatások vonatkozásában a szokatlan jellegnek köszönhetően a keletkezett szó kellően eltávolodott benyomást kelt az őt alkotó elemek által hordozott jelentések egyszerű összekapcsolása által keltett benyomástól, azáltal hogy különválik az említett elemek összesítésétől, vagy pedig úgy lehetséges, hogy a szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté válik, és olyan jelentésre tesz szert, amely csak rá jellemző, így onnantól kezdve függetlenné válik az őt alkotó elemektől. Ez utóbbi esetben ellenőrizni kell, hogy ugyanezen rendelkezés értelmében az önálló jelentésre szert tett szó önmagában nem leíró jellegű-e (a Koninklijke KPN Nederland ügyben hozott ítélet [hivatkozás a 44. pontban] 104. pontja).

55 Jelen esetben egyrészt az EUROHYPO szómegjelölés két leíró jellegű alkotóelemből képzett egyszerű összetétel, amely nem kelt kellően eltávolodott benyomást az őt alkotó elemek egyszerű összetétele által keltett benyomástól ahhoz, hogy meghaladja az említett elemek összességét. Másrészt a felperes nem bizonyította, hogy ez az összetett szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté vált volna, illetve hogy saját jelentésre tett volna szert. Épp ellenkezőleg: azt állítja, hogy az EUROHYPO szómegjelölést a német nyelvben nem használják a pénzügyi szolgáltatások leírására.

56 Egyébként a felperes állításával ellentétben a BABY-DRY ügyben hozott ítéletben kifejtett megoldás nem vehető át a jelen esetben. A BABY-DRY ügyben szereplő szószerkezet kitalált szó volt, amely szerkezetének köszönhetően szokatlan volt, ez viszont az EUROHYPO szómegjelölésről nem mondható el.

57 A fellebbezési tanács tehát jogszerűen állapította meg, hogy az EUROHYPO szómegjelölés a 36. osztályba tartozó „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás" szolgáltatások tekintetében leíró jellegű, és ezáltal nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Ebből következően – a 45. pontban kifejtetteknek megfelelően – nem kell megvizsgálni, hogy a

fellebbezési tanács hivatkozott-e egyéb okokra annak megállapításakor, hogy a bejelentett megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

58 Ami a védjegy intenzív használatára alapított jogi érvet illeti, a felperes a tárgyaláson megerősítette, hogy első alkalommal az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott erre az érvre, ezért – az eljárási szabályzat 135. cikkének 4 §-a értelmében, miszerint a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát – az érvet elfogadhatatlannak kell minősíteni, akárcsak az annak alátámasztására benyújtott iratokat (lásd a 30. pontot). Az EUROHYPO szómegjelölésből álló, Németországra, Ausztriára és Svájcra kiterjedő, nemzeti úton lajstromozott védjegyekre alapított érvet, amelyre első alkalommal szintén az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkoztak, ugyanezen okból kifolyólag elfogadhatatlannak kell minősíteni. A közösségi védjegyrendszer önálló rendszer, amely szabályok összességéből áll, és amelynek saját, csak rá jellemző céljai vannak, alkalmazása pedig minden nemzeti rendszertől független (az Elsőfokú Bíróság T-32/00. sz., Messe München kontra OHIM [electronica] ügyben 2000. december 5-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3829. o.] 47. pontja).

59 Az előzőekben kifejtettekből következően a felperes által felhozott, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított, második jogalapot el kell utasítani.

60 Következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

61 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes

pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.

Jaeger Tiili Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. május 3-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Jaeger

hivatalvezető elnök